

Skarga wniesiona w dniu 15 grudnia 2010 r. — Ertmer przeciwko OHIM — Caterpillar (erkat)

(Sprawa T-566/10)

(2011/C 55/48)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Jutta Ertmer (Tatsungen, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci A. von Mühlendahl i C. Eckhardt)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Caterpillar, Inc. (Illinois, Stany Zjednoczone)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 7 września 2010 r. w sprawie R 270/2010-1;
- oddalenie wniesionego przez Caterpillar, Inc. w dniu 17 lutego 2010 r. odwołania od decyzji Wydziału Unieważnień strony pozwanej z dnia 8 stycznia 2010 r. w sprawie 2504 C;
- obciążenie OHIM i Caterpillar, Inc., gdyby zdecydowała się przystąpić do postępowania, kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie: Słowny znak towarowy „erkat” dla towarów i usług z klas 7 i 42

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: Caterpillar, Inc.

Prawo ze znaku towarowego przysługujące stronie wnoszącej o unieważnienie: Złożony na podstawie art. 53 ust. 1 lit. a) wniosek opierał się na słownym krajowym i wspólnotowym znaku towarowym „CAT” oraz na graficznych, krajowych i wspólnotowych, znakach towarowych zawierających słowo „CAT”, zarejestrowanych dla towarów i usług z klas 7 i 42

Decyzja Wydziału Unieważnień: Oddalenie wniosku o unieważnienie

Decyzja Izby Odwoławczej: Uwzględnienie odwołania i unieważnienie spornego znaku towarowego

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 w związku z art. 75 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 ⁽¹⁾, ponieważ zaskarżona decyzja nie pozwala ustalić, na podstawie którego z wcześniejszych znaków towarowych lub znaku towarowego Izba Odwoławcza uwzględniła wniosek drugiej strony, a główna część uzasadnienia została skopiowana z innej decyzji. Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ między kolidującymi ze sobą znakami nie istnieje żadne prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd. Naruszenie art. 8 ust. 5 w związku z art. 75 rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ wcześniejsze graficzne znaki towarowe nie są znane i nie miało miejsca działanie na szkodę lub czerpanie korzyści z charakteru odróżniającego lub renomy tych znaków.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2010 r. — Octapharma Pharmazeutika przeciwko Europejskiej Agencji Leków

(Sprawa T-573/10)

(2011/C 55/49)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Octapharma Pharmazeutika Produktionsgesellschaft mbH (Wiedeń, Austria) (przedstawiciele: adwokaci I. Brinker, T. Holzmüller i profesor J. Schwarze)

Strona pozwana: Europejska Agencja Leków

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności pisma Europejskiej Agencji Leków (EMA) skierowanego do skarżącej z dnia 21 października 2010 r. w zakresie, w którym odmówiono w nim zwrotu nadpłaconych opłat w wysokości 180 700 Euro,
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania na podstawie art. 87 § 2 regulaminu Sądu.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy: Naruszenie zasady legalności administracji w związku z zasadami prawa dotyczącymi poboru opłat

Skarżąca podnosi w tym zakresie, że EMA odmówiła zwrotu opłat na podstawie wydanego przez nią, niezgodnego z prawem regulaminu opłat. EMA wykroczyła poza swój zakres uznania poprzez oparcie zaskarżonej decyzji na regulaminie opłat, który narusza szczególne i ogólne zasady obliczania opłat. Skarżąca podnosi, że regulamin opłat w szczególności nie znajduje uzasadnienia w rozporządzeniu (WE) nr 297/95⁽¹⁾. Pobrana opłata narusza zasady adekwatnego do nakładów i umiarkowanego poboru opłat. Ponadto opłata ta pozostaje w jaskrawej sprzeczności z opłatami pobieranymi za certyfikacje i coroczne recertyfikacje oraz z utrwaloną praktyką administracyjną.

2) Zarzut drugi: Naruszenie zasady proporcjonalności

Skarżąca podnosi w tym względzie, że naruszenie zasady proporcjonalności uwidacznia się w porównaniu z opłatami za pozostałe świadczenia oferowane przez EMA. Chociaż inne certyfikacje w ramach głównego zbioru danych dotyczących osocza powodowałyby porównywalny lub wyższy nakład administracyjny, określono w tym zakresie znacząco niższe opłaty. Również porównanie z praktyką w zakresie opłat w ostatnich latach w odniesieniu do świadczenia administracyjnego zarachowanego w niniejszej sprawie wskazuje na to, że pobrane opłaty są nieproporcjonalne do poniesionego nakładu.

3) Zarzut trzeci: Naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań przed nagłymi zmianami praktyki administracyjnej

Skarżąca podnosi w ramach zarzutu trzeciego, że EMA w sposób nagły zmieniła swą zwykle stosowaną praktykę w zakresie opłat, co jest niezrozumiałe i nieprzewidywalne dla skarżącej i innych zainteresowanych. W szczególności przy obliczaniu opłat pozwana wykroczyła poza właściwe ramy prawne i poza jej zakres uznania, w związku z czym skarżąca może powołać się na ochronę uzasadnionych oczekiwań. W tym kontekście szczególnie znaczący jest zdaniem skarżącej fakt, że EMA jeszcze przed wydaniem zaskarżonej decyzji powróciła do wcześniejszej praktyki w zakresie opłat.

4) Zarzut czwarty: Naruszenie obowiązku miarowego i spójnego działania administracji

Skarżąca podnosi w tym względzie, że skokowe podwyższenie opłat w jedynie krótkim okresie pozostaje w sprzeczności z obowiązkiem miarowego i spójnego działania zapisanym w „kodeksie dobrej praktyki administracyjnej mającym zastosowanie do personelu Komisji Europejskiej w jej stosunkach ze społeczeństwem” i wynikającym z prawa do dobrej administracji zgodnie z art. 41 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej. W utrwalonej praktyce w zakresie opłat stosowanej przez EMA zwykle wymagano za to samo świadczenie administracyjne znacznie niższej opłaty opartej na innej metodzie obliczeniowej. W tym zakresie chodzi o nieuzasadnioną zmianę praktyki administracyjnej. Ponadto skarżąca podnosi, że w obliczu szczególnych okoliczności dotyczących terminów i znacz-

nego dodatkowego nakładu w porównaniu do ostatnich lat EMA powinna była zareagować w przypadku skarżącej przynajmniej regulacją przejściową lub ustanawiającą odstępstwo.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 297/95 z dnia 10 lutego 1995 r. w sprawie opłat wnoszonych na rzecz Europejskiej Agencji ds. Oceny Produktów Leczniczych (Dz.U. L 35, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 14 grudnia 2010 r. — Moreda-Riviere Trefilerías przeciwko Komisji

(Sprawa T-575/10)

(2011/C 55/50)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Moreda-Riviere Trefilerías, SA (Gijón, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci F. González Díaz i A. Tresandi Blanco)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zgodnie z art. 263 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej decyzji Komisji Europejskiej z dnia 30 września 2010 r. zmieniającej decyzję z dnia 30 czerwca 2010 r. (C(2010) wersja ostateczna) w sprawie COMP/38.344 — Stal sprężająca) oraz
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi trzy zarzuty.

- Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasady mocy dowodowej dokumentów instytucji jak również zasady dobrej administracji.
- Zarzut drugi dotyczący okoliczności, że decyzja zmieniająca naruszyła istotne wymogi proceduralne, ponieważ została wydana bez uprzedniego przeprowadzenia konsultacji z Komitetem Doradczym ds. Praktyk Ograniczających Konkurencję i Pozycji Dominujących, jaka wymagana jest zgodnie z art. 14 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu, (Dz.U. L 1 z 4.1.2003, s. 1).